

Chương 20: Kế Hoạch

(Số từ: 2486)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:07 PM 01/07/2024

Khi Loyar thông báo, một anh chàng trông luộm thuộm nhưng khỏe mạnh, có lẽ là người chỉ huy thứ hai ở đây, đã lên tiếng.

“Chị đại, chúng ta nên để đặt cậu ta ở vị trí nào?”

“À, đừng bắt cậu ấy làm gì cả.”

Loyar lắc đầu.

“Tôi sẽ gửi cậu ấy đến Temple.”

Nghe những lời đó, những người ăn xin tỏ ra khá kỳ lạ.

“Chị có ăn nhầm thứ gì không?”

“Hả?”

Một trong những người ăn xin nói điều gì đó tương tự như vậy hơi rụt lại khi Loyar nhướn một bên lông mày như thể họ đang nói nhảm.

“Không, tại sao chị lại đột nhiên nhận tên này khi trước đó chị vẫn ngoan cố không chịu cho bất kỳ ai vào, vì họ thậm chí còn không biết gì cả? Và Temple á?”

Chắc chắn không có đứa trẻ nào ở độ tuổi của tôi trong nhóm ăn xin của Loyar. Những thiếu niên đi chệch hướng và bỏ nhà ra đi chắc chắn khó kiểm soát như những con chó dại.

Vì vậy, việc họ hỏi những điều như vậy là điều khá tự nhiên. Loyar lắc đầu.

“Cậu ấy là tương lai của chúng ta.”

Cảm giác thật kỳ lạ khi đột nhiên trở thành một đám người ăn xin trong tương lai.

Có lẽ ở một mức độ nào đó, tôi thực sự đã trở thành tương lai của những tên này.

Vẻ mặt của mọi người càng lúc càng lộ rõ vẻ bối rối. Loyar nhìn những người ăn xin đang hoàn toàn chết lặng và chống tay lên hông.

Vua Ăn Xin bắt đầu bài phát biểu của mình.

“Như tụi bây đều biết, chúng ta không có gì và không biết gì cả. Đúng không? Một số người trong số tụi bây vẫn tiếp tục nói về khoảng thời gian tươi đẹp khi mọi thứ đều tuyệt vời, nhưng hãy

nhìn bản thân bây giờ xem? Bị bỏ lại để thôi rửa trong một rãnh nước nào đó. Đó là lý do chúng ta đến với nhau như thế này. Để những người không tồn tại cũng có thể sống cuộc sống của họ. Nhưng tại bây giờ định sống như thế này đến bao giờ? Tôi không quan tâm nếu chỉ có mình tôi, nhưng tại bây giờ không muốn sống như thế này, đúng không? Muốn thoát khỏi cuộc sống này, đúng không?

Nhưng đã quá muộn để chúng ta học bất cứ điều gì mới. Vì vậy, thông qua sức mạnh của chúng ta... Tiền của chúng ta. Đúng vậy, sử dụng vốn của chúng ta, chúng ta sẽ nuôi dưỡng những người tài năng, những người sẽ chịu trách nhiệm cho tương lai của băng đảng này.”

Nghĩ rằng những gì cô nói khá hợp lý, Loyar có vẻ hài lòng. Bằng cách nào đó, đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến sức thu hút như vậy trong đời mình.

Tôi hướng dẫn Loyar giải thích ngắn gọn đây là một chiến lược nuôi dưỡng nhân tài cho tương lai của băng đảng và trước tiên hãy tập trung vốn của họ vào một nhân tài với mục tiêu tối ưu hóa hoàn cảnh của tất cả những người ăn xin ở đây.

Một trong những người ăn xin nghiêng đầu trước lời tuyên bố đầy tự hào của Loyar.

“Chị đại, em không nghĩ việc gửi vài người đến Temple sẽ đột nhiên khiến chúng ta phải ngủ trên đệm lông vũ đâu?”

Một mối quan tâm hợp lệ.

Tất nhiên, Eleris và tôi nghĩ ra rất nhiều lý do để giải quyết tình huống này.

“Nếu tôi nói như vậy thì chính là như vậy. Đồ khốn!”

Tuy nhiên, Loyar chỉ hét vào mặt họ, không chấp nhận bất kỳ sự phản đối nào.

“Nếu đó là những gì chị đại đã nói.”

“Em đoán là nên vậy.”

Và mọi người đều chấp nhận câu nói đó thay vì hàng triệu lời bào chữa.

Quả là chị đại mà.

Tuy nhiên, sẽ tệ hơn nếu bị phát hiện là ác quỷ hay là người thừa kế của một tổ chức ăn xin?

Cả hai đều không phải là như hạch sao?

Nghiêm túc mà nói, lời nói của Loyar không phải là lời biện hộ rẻ tiền, mọi người chỉ bị thuyết phục bởi cảm giác rằng bất cứ điều gì Loyar nói với họ, họ đều phải làm. Đó là thái độ như vậy. Có lẽ, đây không phải là lần đầu tiên Loyar bắt họ làm điều gì đó vô lý.

Loyar đưa tôi đến một căn lều khá lớn và mang theo một người khác.

Một người đàn ông có vóc dáng to lớn. Anh ấy là người trông giống như người chỉ huy thứ hai trước đó. Loyar đã giới thiệu tôi với người đàn ông này.

Vì Loyar là chị đại ở đây nên anh ấy hứa sẽ đối xử thoải mái với tôi.

“Chào nhau đi. Đây là tương lai của nhóm chúng ta. Reinhardt. Reinhardt, đây là đàn em đáng tin cậy nhất của tôi nên cậu cũng có thể tin tưởng. Tên là Daibun.”

“Hân hạnh được gặp cậu, Reinhardt, tôi là Daibun.”

Anh ấy là đàn em được Lycanthrope yêu quý.

Đây có phải là tình bạn vượt qua ranh giới chủng tộc không? Thậm chí còn không phải 1%, đó là tình bạn với một vài chữ số thập phân giữa họ.

“Tôi là Reinhardt.”

Tôi bắt tay với anh ấy. Bàn tay của anh ấy to như cái nắp nồi. Thay vì một kẻ ăn xin, anh ấy trông giống một người lính đã nghỉ hưu trong bộ trang phục hơi tồi tàn. Anh ấy đã gây ấn tượng mạnh mẽ.

Có lẽ vì anh tin tưởng Loyar đến vậy nên anh ấy không thắc mắc hay hỏi bất cứ điều gì về người lạ xuất hiện đột ngột mà cô đề nghị gửi đến Temple.

“Ngày mai đưa cậu ấy đi làm ID. Nếu có thời gian, hãy ghé qua Temple.”

“Vâng, chị đại.”

Ba người chúng tôi chỉ ngồi xung quanh bây giờ. Nó lộn xộn, nhưng đó là dị giới với hành lang bên trong Ma Vương Thành rải rác xác chết. Nơi này chỉ bẩn thỉu thôi, nên đây thực sự là một thiên đường so với nơi đó.

Tôi nghĩ đến tình huống xấu nhất và xác nhận tình hình hiện tại của mình. Mặc dù có chút khó chịu nhưng nó có thể còn tệ hơn. Sau đó Daibun ngáp ngừng lên tiếng khi nhìn Loyar.

“Chị đại, chị định làm gì với học phí vậy? Em không chắc lắm, nhưng không phải Temple dành cho con em quý tộc sao? Em nghe nói học phí rất cao.”

Đó là một vấn đề mà chúng tôi đã nhận thức được. Chúng tôi đã quyết định sẽ đi, nhưng thậm chí không có cách nào để giải quyết vấn đề quan trọng nhất. Vấn đề không phải là bị phát hiện mà là kiếm đủ tiền.

Vì lý do đó, người ta nghi ngờ liệu Loyar có thể tiếp tục trả học phí cho Temple hay không.

Temple Gardias là cơ sở giáo dục nổi tiếng nhất trên lục địa.

Không chỉ các thành viên của Đế Quốc mà cả các thành viên của những Gia tộc quyền quý từ khắp lục địa cũng thường đến đó để du học.

Bởi vì học phí cực kỳ cao. Bản thân Temple là một Học viện giáo dục, nhưng đó cũng là nơi mang lại doanh thu lớn nhất cho Đế Quốc. Chỉ cần được nhận vào Temple, người ta sẽ có thể xây dựng mối quan hệ với rất nhiều người có ảnh hưởng. Quý tộc không ngần ngại trả rất nhiều tiền chỉ để gửi con cái của họ đến Temple.

Tuy nhiên, thật khó có thể tin rằng tổ chức ăn xin này có thể nhận tôi vào Temple và tiếp tục hỗ trợ tôi bằng cách trả khoản học phí cao ngất ngưỡng đó. Tuy nhiên, tôi đã có một kế hoạch dự phòng.

Học phí của Temple thay đổi tùy theo cấp lớp và chuyên ngành, tuy nhiên, học viên bình thường phải trả 50 xu Vàng mỗi học kỳ. Khoảng 50 triệu won. Con số đó tương đương với 100 triệu một năm. Ngoài ra, học phí rất khác nhau tùy theo chuyên ngành.

'Trước hết, ta chỉ phải cung cấp học phí trong một khoảng thời gian nhất định.'

'Chúng ta có nghĩ đến việc xin học bổng không?'

Tất nhiên, có lẽ tôi thông minh hơn những đứa trẻ bình thường, nhưng thành thật mà nói, ở nơi đó chắc chắn có rất nhiều đứa trẻ thông minh hơn tôi.

Tuy nhiên, đó không phải điều quan trọng.

'Đế Quốc muốn có Artorius thứ hai và thứ ba. Vậy điều gì sẽ xảy ra nếu một người chắc chắn có tài năng nhưng không có tiền để theo học tại Temple? Trong trường hợp đó, học phí sẽ được miễn!'

Nghe có vẻ như tôi đang đoán, nhưng đó là những gì sẽ xảy ra. Những học viên có tài năng nổi trội, nhưng có khả năng tài chính hạn chế, được quản lý đặc biệt trong Temple. Tất nhiên, họ sẽ không bắt ta phải trả số tiền học phí khổng lồ.

Tôi là Archdemon. Phải có điều gì đó tôi có thể làm.

'Một khi mình vào Học viện và được giáo dục, mình có thể tìm thấy thứ gì đó mà bản thân có tài năng.'

Sau đó sẽ được miễn học phí. Điều này không chỉ vô nghĩa, bởi vì tôi có thể khiến tài năng nở rộ nhờ Điểm Thành Tích. Điều đó có thể không thực hiện được vào lúc này, nhưng có rất nhiều cách để đạt được Điểm Thành Tích nếu tôi bắt đầu bám sát câu chuyện chính.

Mọi người đều gật đầu với điều này như thể nó khá hợp lý.

Trước khi tôi bị ép phải đến Temple, tôi đã nói rằng tôi muốn sống một cuộc sống thoải mái, nhưng nếu tôi phải đi, bất kỳ suy nghĩ nào về điều đó đều biến mất. Tôi phải trở nên mạnh mẽ hơn, bất kể tôi có thích hay không.

Vì vậy, điều quan trọng là phải kiếm đủ tiền để tham gia học kỳ đầu tiên. Từ thời điểm đó, tôi sẽ được đưa vào cốt truyện chính, thu thập Điểm Thành Tích và phát triển tài năng của mình.

Đó chính là mục tiêu của tôi bây giờ.

“Chúng ta thậm chí có thể làm điều đó với thu nhập của mình không?”

“Tôi thực sự không biết, nhưng..... có lẽ là không.”

Loyar không đặc biệt sắc bén.

Daibun do dự trước khi mở miệng.

“Chà, sẽ thế nào nếu chúng ta cắt giảm số tiền mà chị đại đang lấy từ tài chính của băng đảng.....?”

Số tiền Sarkegaar chi cho cuộc sống quý tộc của mình. Có lẽ Loyar không tiết lộ số tiền cô mang đi dùng vào việc gì. Nếu chúng ta làm như Daibun nói thì chúng ta có thể tiết kiệm đủ tiền để đến Temple.

Tuy nhiên, Loyar kiên quyết lắc đầu.

“Tôi không phải đã nói là phải dùng nó để ngăn chặn chuyện tồi tệ xảy ra sao?”

“Chị cói nói.”

Loyar dường như đã nói với họ rằng cô dùng tiền để hối lộ lính canh, giải thích lý do tại sao băng đảng của cô không bị trấn áp mặc dù họ vẫn như vậy. Tất nhiên, tôi không biết liệu cô có thực sự làm điều đó hay không.

Chà, dù sao thì Sarkegaar cũng là một quý tộc. Có lẽ ông ấy đã sử dụng sức mạnh của mình để ngăn bên này khỏi bị ảnh hưởng bởi bất cứ điều gì. Dù thế nào đi nữa, cả Loyar và tôi đều không thể từ bỏ sự ủng hộ dành cho Sarkegaar.

Daibun thở dài.

“Những ngày này doanh thu của chúng ta đang giảm. Chị ơi, không ai đến gần Cầu Bronzagate nữa.”

Có tin đồn lan truyền rằng nơi này là nơi ở của các đa cấp. Trong một thời gian dài, những người hiểu biết không đến gần nơi này. Vì vậy, doanh thu dần dần giảm. Điều đó chỉ là tự nhiên.

"Đây là một vấn đề nghiêm trọng..."

Có vẻ như Loyar chỉ nhận ra vào lúc đó rằng mọi thứ không diễn ra như dự định. Sau đó, cô liếc nhìn tôi, như thể bảo tôi làm gì đó.

Vâng, tôi đang chờ đến lượt mình để nói.

“Ồm... Hay là chúng ta hãy suy nghĩ về vấn đề này theo cách khác một chút nhé?”

“Hả? Cách khác á?”

Daibun cau mày như thể điều tôi vừa nói là lạ.

Không, những người này không có đủ ý thức để cải thiện bản thân. Câu trả lời thực sự khá đơn giản.

“Nếu khách hàng tránh xa chúng ta, chúng ta phải tự tìm họ.”

Đó chỉ là điều tự nhiên. Nếu không có khách hàng thì phải tìm khách hàng. Tôi khá bồn chồn khi thấy họ thậm chí còn không thèm rời khỏi nơi này. Có vẻ như họ đang chạy quanh khu vực này để cố bán kẹo cho những người đi ngang qua. Nếu một thị trường bị chặn, người ta chỉ nên mở một thị trường mới.

Ai sẽ giúp nếu ta chỉ há miệng chờ sung?

"Tìm họ? Ý cậu là mở rộng quyền lực của chúng ta sang các khu vực khác à?"

"Đúng vậy."

"Cậu đang suy nghĩ những gì trong đầu thế?"

"Nếu gửi bọn trẻ đi quá xa, chúng có thể kiệt sức rất nhanh."

Daibun dường như nghĩ rằng điều đó sẽ khó nhận ra vì họ phải đi bộ rất xa để mở rộng quyền lực của chúng tôi.

"Không, điều này sẽ làm mọi việc thoải mái hơn."

"Thoải mái...?"

"Đúng vậy, họ chỉ cần đến một nơi. Đó là nơi có rất nhiều người ra vào với dòng người đông đúc đấy?"

Như thể đang thức giấc nơi đẹp như mơ này ở đâu, Loyar và Daibun nhìn tôi với vẻ mặt ngơ ngác.

“Tàu Mana.”

Nơi đó có lượng người qua lại đông nhất toàn Đế Đô.

Họ sẽ chuyển từ những người chào hàng đơn thuần sang những người bán hàng rong trên tàu mana.

Cả Daibun và Loyar đều ngạc nhiên trước ý tưởng có thể gọi là mang tính cách mạng.

Điều đó là vậy đó.

Mọi việc phải được thực hiện theo cách đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

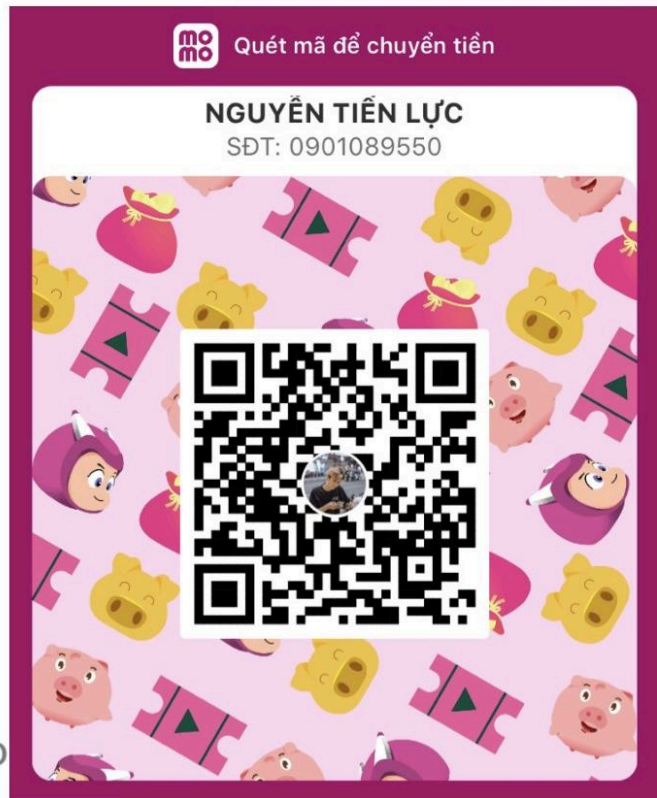
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading